

[Indenrigsministeren.]

at det samlede antal pr. 1. april 1953 var 7.750. Det vil sige, at vi 10 år efter har 266 pladser mindre. At pladsantallet er mindre, skyldes en tilbagegang i antallet af familieplejepladser fra godt 800 i 1953 til 400 i dag. Samtidig fremgår det, at antallet af hospitals- og plejehjemspladser ikke i løbet af den 10 års periode er ændret nævneværdigt. Det hænger sammen med, at det primære formål med oprettelse af nye institutioner inden for den tilbagelagte udbygningsperiode nødvendigvis har måttet være at søge de ældre, overbelagte hospitaler aflastet i plejemæssig henseende gennem nedskæring af disses patientantal.

Der er imidlertid andre tal, som er lige så interessante, og som også belyser den udvikling, statshospitalerne gennem de sidste 10 år har gennemlevet. Jeg kan ligesom den højtærede socialminister understrege, at hospitalerne fra at være et sted, hvor man opbevarede de sindslidende, er blevet et sted, hvor man helbreder dem.

I 1952-53 passerede der — hvis jeg må bruge det udtryk — 9.900 syge mennesker gennem statshospitalerne. Nu i 1962-63, altså 10 år senere, hvor vi har adskillig flere folk til at pleje disse mennesker, hvor vi har færre pladser, men har gjort mulighederne for behandling bedre, passerer der 16.800 patienter. Jeg kan nævne for et enkelt hospitals vedkommende, det nye statshospital i Glostrup, som har 394 pladser, at dér passerede i 1961-62 2.400 mennesker, som kom ind og blev helbredt og kom hjem. I 1962, altså kun et år senere, var dette tal vokset med 400 til 2.800. Disse tal siger os, at nu har folk en chance for at blive helbredt; når de kommer ind på statshospitalerne, er lokaliteterne så meget forbedret, og der er så mange flere til at behandle dem, at mulighederne for de syge mennesker for at blive helbredt og komme hjem igen er langt større.

Af de institutionspladser, som statshospitalerne i dag råder over, er ca. 2.000 pladser på nye eller nyindrettede hospitaler eller plejehjem. Det var allerede klart for den

kommission, der blev nedsat i 1952, at først i den sidste del af udbygningsperioden, som kommissionen regnede med skulle strække sig over 20 år, ville man kunne skaffe den forøgelse af statshospitalernes pladsantal, som er nødvendig af hensyn til befolkningstilvæksten. Men det skal erkendes, at begrænsningerne i statens anlægsarbejder og stramningen i statens finanspolitik i de senere år har bevirket, at den af kommissionen foreslåede udbygningstakt ikke helt vil kunne holdes, og at der i forhold til det foreslåede byggeprogram er tale om visse forsinkelser. Disse forhold har imidlertid generelt øvet deres virkning på statens anlægsvirksomhed og er ikke noget for statshospitalernes udbygning særegent.

Jeg kan endvidere oplyse det ærede medlem om, at efter at have foretaget besøg på alle vore statshospitaler har jeg med tilslutning af tilsynsrådet, der har med statshospitalerne at gøre — og dette tilsynsråds medlemmer er valgt af partierne i folketinget — anmodet direktoratet for statshospitalerne om at foranledige afholdt møder med statshospitalernes overlæger og mulige andre, møder om statshospitalernes status for dér at konstatere, om betænkningen stadig er, hvis jeg må bruge det udtryk, i pagt med tiden, forstået på den måde, at det er 10 år siden, kommissionen blev nedsat; der er jo sket så meget inden for behandlingsmetoderne for vore sindslidende, at jeg mener, tiden er inde til, at man undersøger, om denne betænkning stadig væk er den koreplan, statshospitalerne skal køre efter. Om disse møders afholdelse er der enighed — både i statshospitalernes administration og blandt de folkevalgte i tilsynsrådet.

Det er også tanken at forbedre uddannelsen af statshospitalernes plejepersonale, så denne uddannelse kan følge udviklingen i behandlingsformerne; et udvalg, der behandler dette spørgsmål, og som har siddet i adskillige år, er ved at gøre sig færdig, og der vil blive draget de fornødne konsekvenser af den indstilling, udvalget kommer med.